

var at øjne over Bakkekammene. Fjernere skimtedes Taarnet af den ensomt liggende Kirke, og langs hele den østlige Horisont saaes Fjordens blaanende Flade og de grønne og hvide Brinker ovre bag den modsatte Bred.

Hver Dag havde han staaet her og stirret ud, og han kendte allerede hvert Hus, hvert Træ, hver Høj i det hele Landskab. Hans Blik havde drømmende fulgt — snart Bøndernes Plovspand, der en Dag i Slud, en Dag i Sol bevægede sig tungt over de vaade Agre, snart Fjordfiskernes Baade, der med hvide eller brune Sejl krydsede frem imellem Kysterne; snart Skibberuppernes hurtige Køretøjer, naar de rullede hjem fra Staden ad den bugtede Sognevej, hvor de for hver Svingning blev mindre og mindre for hans Øjne, indtil de som smaa Mus smuttede ned imellem de tre Muldvarpeskud i det fjerne. Om Aftenen, naar den sidste Solfakkel var slukket i Sydvest, havde han set Lysene tændes et for et rundt om i Hytterne, ligesom Stjerner paa en Himmel, og i sin Ensomhed havde han digtet sig ind i de fattige Beboeres nøjsomme og trælsomme Liv og drømt om at leve i broderligt Samkvem med dem som deres Ven og Hjælper.

Han forstod nu, at han havde taget fejl. Hans Øjne var bleven aabnede for det dybe, uoverstigelige Svælg, der skilte ham fra disse Jordens Hyttebeboere, som levede her i deres halvt underjordiske Boliger og gravede og puslede i den mørke Muld — et Slags Troldfolk, hvis Væsen var en Gaade, hvis Sprog man næppe nok forstod, hvis Tanker, Drømme, Sorger og Forhaabninger ingen kendte. Og vilde det nogensinde blive anderledes? Var det ikke, som om Menneskeheden ganske havde forglemt det Trylleord, der kunde faa Højene til at løfte sig paa Ildsøjler og bringe Muldfolket frem i Dagens Lys og Luft?

... Han blev med et revet ud af sine Betragtninger ved at høre et muntert Fløjtekvidder over sit Hoved.

Han saa op. En Stær!

Han blev overrasket. Han havde den hele Dag været saa optaget af sig selv og sine Tanker, at han slet ikke havde lagt Mærke til, hvorledes Solen var brudt frem igennem de kolde Taager, der i ugevis havde indhyllet Landet. Han saa sig om-